

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2021 r.

sprawy **B. N. (1)** oskarżonego z art. 209 § 1a kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 659/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 348/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 659/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	B. N. (1)	Od dnia 1 maja 2021 r. został zmieniony wymiar czasu pracy oskarżonego zatrudnionego w Firmie (...) z 1/2 etatu na pełen etat. W związku z tym wynagrodzenie pod sądne brutto za świadczoną w tym miejscu pracę zostało podniesione do wysokości odpowiadającej minimalnemu miesięcznemu wynagrodzeniu za pracę.	Zaświadczenie z dnia 26 maja 2021 r. wystawione przez R. D. dla komornika sądowego	k. 201
Aneks do umowy o pracę z dnia 30 kwietnia 2021 r.		k. 203		
2.	B. N. (1)	W dniu 1 czerwca 2021 r. pracodawca oskarżonego – R. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) przekazał na rachunek bankowy komornika prowadzącego postępowania egzekucyjne na rzecz	Dowód wykonania przelewu	k. 202

		małoletnich J. B. i M. N. kwotę 1030,84 zł.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	Zaświadczenie z dnia 26 maja 2021 r. wystawione przez R. D.	Przedłożony do akt sprawy przez obrońcę dokument został sporządzony przez osobę uprawnioną do jego wydania i brak było jakichkolwiek podstaw do podważania wynikających z niego okoliczności. Nadmienić jednak należy, że przedmiotowe zaświadczenie potwierdza jedynie fakt, że od dnia 1 maja 2021 r. oskarżony został zatrudniony w Firmie (...) na cały etat w miejsce uprzedniego zatrudnienia w wymiarze 1/2 etatu. Dokument ten nie wyjaśnia jednak w żaden sposób dlaczego dopiero od dnia 1 maja 2021 r. B. N. (1) mógł zostać zatrudniony na cały etat, a wcześniej mógł tam pracować jedynie na 1/2 etatu, uzyskując wynagrodzenie w kwocie odpowiadającej połowie minimalnego wynagrodzenia za pracę. Nadto trzeba pamiętać, że B. N. (1) przypisano odpowiedzialność

		<p>karną za przestępstwa z art. 209 § 1a kk popełnione w okresie od 14 sierpnia 2019 r. do 29 lipca 2020 r. Tak więc jego późniejsze zatrudnienie w tej samej firmie na cały etat nie mogło rzutować na ocenę jego zachowania mającego miejsce w inkryminowanym okresie czasu.</p>
2.1.1.1.	<p>Aneks do umowy o pracę z dnia 30 kwietnia 2021 r.</p>	<p>Przedłożony do sprawy przez obrońcę dokument, podobnie jak ten omówiony wyżej, pochodził od osoby uprawnionej do jego wydania - pracodawcy. Nie było więc powodów by podważać wynikające z niego okoliczności sprowadzające się jedynie do faktu zmiany warunków zatrudnienia B. N. (1) z dniem 1 maja 2021 r. Dowód ten nie miał znaczenia dla przypisania podsądnemu odpowiedzialności karnej za czyny z art. 209 § 1 a kk za okres od 14 sierpnia 2019 r. do 29 lipca 2020 r.</p>
2.1.1.2.	<p>Dowód wykonania przelewu</p>	<p>Dokument ten złożony przez obrońcę został sporządzony przez upoważnioną do tego instytucję – bank i potwierdzał przekazanie w dniu 1 czerwca 2021 r. przez pracodawcę oskarżonego – R. D. kwoty 1030,84 zł na rachunek bankowy komornika prowadzącego postępowania egzekucyjne na rzecz małoletnich J. B. i M. N.. Jest dowodem na bieżące wywiązywanie się z obowiązków alimentacyjnych przez oskarżonego na podstawie i warunkach aktualnej umowy o pracę w firmie swojego ojczyma.</p>

<p>0.12.2.2. niewuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</p>	<p>Dowody przy</p>
--	---------------------------------------

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Rażąca niewspółmierność kary w wysokości 8 miesięcy pozbawienia wolności poprzez nie uwzględnienie okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego, tj. regulowania przez niego alimentów na rzecz małoletnich dzieci w zakresie jakim pozwalało mu na to wynagrodzenie, nie uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego, okoliczność, iż oskarżony wraz ze swoją aktualną partnerką i jej 5-letnią córką muszą opłacać mieszkanie wraz z mediami, a tym samym nie ma on możliwości większego partycypowania w płatnościach alimentacyjnych i nie wynika to z jego złej woli, nie utrudnianie przez oskarżonego postępowania karnego i złożenie obszernych wyjaśnień, a wyeksponowanie przez Sąd głównie okoliczności jego obciążających, tj. dotychczasowej karalności oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zanim Sąd Okręgowy ustosunkuje się do zgłoszonego formalnie		

zarzutu rażącej niewspółmierności kary, niezbędne jest przedstawienie stanowiska co do wyczerpania przez oskarżonego znamienia „uchylania się od obowiązku alimentacyjnego”. Chociaż w petitum apelacji obrońca tego nie podniósł lecz w uzasadnieniu środka odwoławczego zawarł twierdzenie, że oskarżony nie uchylał się od obowiązku alimentacyjnego względem swoich dzieci J. B. oraz M. N.. W związku z powyższym to stanowisko apelującego należało potraktować jako próbę podważenia słuszności stanowiska Sądu Rejonowego co do wyczerpania czynem podsądnego B. N. (1) znamion przestępstwa z art. 209 § 1a kk. Kontrola odwoławcza w zakresie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji wykazała jednoznacznie, że obrońca nie miał racji. Sąd Rejonowy bardzo wnikliwie i z wysoką starannością ocenił cały, zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego, zwłaszcza w zakresie podnoszonego przez niego braku możliwości regulowania alimentów w inkryminowanym okresie w większej części. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia została również przedstawiona odpowiednia i wyczerpująca argumentacja do ustalenia, że zawinione zachowanie B. N. (1) w inkryminowanym okresie było „uchylaniem się” od uiszczania renty alimentacyjnej. Sąd Okręgowy w całości podzielił i zaakceptował stanowisko Sądu Rejonowego w tej kwestii i nie widział potrzeby powtórnego przedstawiania tych okoliczności, zwłaszcza wobec pobieżnego i niczym niepodpartego wskazania obrońcy sprowadzającego się do zupełnie subiektywnego stwierdzenia, że omawiane znamię przestępstwa z art. 209 § 1a

kk „uchylania się od obowiązku alimentacyjnego” nie zostało przez podsądnego wyczerpane.

Przechodząc do omówienia zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej względem B. N. (1) kary należy wskazać, że kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań obrońcy jakoby w fazie wyrokowania pominięte zostały, bądź błędnie ocenione jakiegokolwiek okoliczności łagodzące. Sąd I instancji bowiem dostrzegł i odpowiednio wyważył zarówno wszystkie okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające. Przy czym tych drugich było w rozstrzyganej sprawie znacznie więcej, co znalazło odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej kary. Sąd Rejonowy nie dopuścił się również żadnych uchybień w zakresie oceny stopnia winy oraz społecznej szkodliwości zachowania B. N. (1). Sąd II instancji w pełni popiera wszystkie rozważania poczynione na ten temat w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, gdyż były obiektywne, wyważone i pełne.

W ramach rozpoznawanego zarzutu obrońca wymienił szereg okoliczności, które w jego ocenie winny zaważyć na orzeczeniu względem oskarżonego kary łagodniejszego rodzaju, tj. kary ograniczenia wolności. W pierwszej kolejności apelujący zaakcentował, że podsądny nie utrudniał postępowania karnego i złożył obszerne wyjaśnienia. Tymczasem postawa procesowa oskarżonego polegająca na nieutrudnianiu postępowania nie jest niczym nadzwyczajnym i nie sposób oceniać jej jako okoliczności łagodzącej. Przeciwnie jedynie, jako okoliczność obciążającą

można by potraktować utrudnianie prowadzenia postępowania, a brak takich działań destabilizujących prawidłowy tok procesu karnego jest sytuacją oczekiwaną i wymaganą ze strony podsądnego w danej sprawie. Powołując się natomiast na złożenie obszernych wyjaśnień przez B. N. (1) obrońca nie zauważył, że oskarżony zaprzeczał swojemu sprawstwu, zmiennie przy tym odnosząc się do kwestii spełniania obowiązku alimentacyjnego wobec dwojga swoich dzieci. Złożył on co prawda dość rozbudowane wyjaśnienia na rozprawie, ale jedynie po to by wykazać, że w inkryminowanym okresie nie był w stanie w większej części regulować ciężących na nim zobowiązań alimentacyjnych. Przy czym wersja oskarżonego po przeprowadzeniu dowodów okazała się niewiarygodna. Tego rodzaju wyjaśnień połączonych z zaprzeczaniem swojemu sprawstwu i winie nie sposób ocenić jako okoliczności łagodzącej, zwłaszcza że pozostałe zgromadzone w tej sprawie dowody świadczące na jego niekorzyść pozwoliły na przypisanie B. N. (1) odpowiedzialności karnej za czyny z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 91 § 1 kk.

Kolejną okolicznością mającą przemawiać za wymierzeniem podsądnemu łagodniejszej kary miało być w ocenie apelującego regulowanie przez oskarżonego alimentów na rzecz małoletnich dzieci w zakresie w jakim pozwalało mu na to wynagrodzenie. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił rozbudowane rozważania dotyczące rzeczywistych możliwości zarobkowych oskarżonego, z którym to stanowiskiem Sąd odwoławczy w całości się zgadza. B. N. (1) jest osobą młodą, zdrową, brak było

przeszkód z jego strony aby podjął zatrudnienie na pełen etat i starał się uzyskać lepsze wynagrodzenie niż „najniższa krajowa”. Oskarżony w okresie VIII 2019 – VII 2020 r. nie powinien mieć problemów ze znalezieniem znacznie lepiej płatnej pracy niż ta, którą wówczas wykonywał. Oskarżony nie wykazał przy tym aby na polu zawodowym czynił jakiegokolwiek starania w tym kierunku by więcej zarabiać, a przyznał, że zaraz po wyjściu z zakładu karnego, zaczął pracować w firmie (...). Sąd Rejonowy słusznie też stwierdził, że utrzymywanie zatrudnienia w firmie prowadzonej przez ojczyma podsądnego ma na celu przede wszystkim ukrycie rzeczywistych zarobków oskarżonego po to by nie płacić alimentów na dzieci w wysokości orzeczonej przez sąd. Trafne były także wskazania Sądu I instancji, zgodnie z którymi niemożliwe byłoby regulowanie przez oskarżonego i jego obecną partnerkę podstawowych zobowiązań finansowych (czynsz najmu mieszkania, koszty codziennego utrzymania się), a także wyjazd na atrakcyjne wakacje za granicę gdyby faktycznie podsądny zarabiał tyle ile wynika z jego umowy o pracę. Jasne więc jest, że deklarowanie jedynie zatrudnienia na 1/2 etatu w firmie ojczyma miało na celu ukrycie rzeczywistych zarobków i uniknięcie regulowania w pełnej wysokości świadczeń alimentacyjnych na rzecz córki J. B. i syna M. N.. Prawdą jest i uwzględnił tą okoliczność sąd orzekający w I instancji, że z niewielkiej pensji oskarżonego (połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę) od stycznia 2020 r. odprowadzane były pieniądze na poczet należnych alimentów. Zatem rzeczywiście nie jest tak by w

inkryminowanym okresie podsądny zupełnie ignorował ciążyący na nim obowiązek łożenia na swoje dzieci. Dysproporcje między alimentami uiszczonymi w przypisanym okresie a wymaganymi obrazują jasno, że oskarżony w niedużym zakresie ten obowiązek ojcowski spełniał (syn: wpłata 1114,56 zł a powinien 7200 zł, córka: wpłata 1990,72 zł a powinien 4950 zł). Oskarżony nie czynił przy tym żadnych osobistych starań opiekuńczych w stosunku do swoich dzieci poza rzadkimi spotkaniami z synem M.. Mając powyższe na uwadze należało uznać, że deklarowana praca na połowę etatu i niskie zarobki miały na celu uniknięcie przez B. N. płacenia pełnych kwot alimentów oraz, co za tym idzie, ewentualnej odpowiedzialności karnej za przestępstwa z art. 209 § 1a kk. Podobny charakter miały też dokumenty złożone przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 czerwca 2021 r. Zdaniem Sądu Okręgowego zmiana warunków płacy i wymiaru czasu pracy została dokonana w celu zbudowania pozytywnego obrazu podsądnego w postępowaniu odwoławczym i uzyskania złagodzenia kary. Tak należało wywnioskować skoro ani oskarżony ani jego obrońca nie podawali dlaczego taka zmiana nastąpiła w trakcie postępowania odwoławczego, a nie wcześniej.

Nie miał również racji obrońca, że kwestia konieczności opłacania przez oskarżonego i jego aktualną partnerkę mieszkania oraz mediów, przekładająca się zdaniem apelującego na brak możliwości większego partycypowania w płatności alimentów stanowić powinna okoliczność łagodzącą. Jak już powyżej wspomniano, wykazywana w tym procesie

wysokość dochodów B. N. (1) nie odzwierciedlała realnych jego zarobków i nie przystawała do poziomu życia jego oraz jego aktualnej rodziny. W takich okolicznościach konieczność regulowania bieżących wydatków życia codziennego wcale nie wykluczała ze strony podsądnego możliwości wypełniania zobowiązań alimentacyjnych na rzecz córki J. oraz syna M. w pełnej wysokości. B. N. (1) nie płacił alimentów w całości dlatego, że nie chciał tego robić, a nie ponieważ nie było go na to stać.

Sąd Okręgowy zaznacza jednocześnie, że trafnie nie została przez Sąd Rejonowy zignorowana okoliczność przekazywania przez oskarżonego pewnych kwot alimentów na rzecz swoich, gdyż przyjął ją jako element łagodzący, który uwzględnił w odpowiednim stopniu przy wymiarze kary. Sąd Okręgowy w pełnym zakresie popiera też ocenę Sądu I instancji odnośnie uznania jako okoliczności obciążającej licznych uprzednich skazań B. N. (1) za przestępstwa, w tym za czyn z art. 209 § 1 kk (łącznie 14 skazań w latach 2010 - 2017). Wielokrotne wchodzenie w konflikt z prawem i dopuszczanie się następnych czynów zabronionych mimo uprzednich wyroków skazujących, a więc ignorowanie możliwości powrócenia na prawidłową ścieżkę życiową zgodną z normami prawa, buduje negatywny obraz oskarżonego i musiało znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w wymiarze kary orzeczonej za czyny przypisane podsądnemu w niniejszym postępowaniu popełnione, co należy podkreślić, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk. Trzeba też było pamiętać, że przy określaniu

wymiaru kary, zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk, istotny jest stopień winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, które w tym wypadku należało określić jako znaczne. Dodatkowo za koniecznością wymierzenia odpowiednio surowej kary przemawiały względy prewencji indywidualnej i generalnej, a także nagromadzenie okoliczności obciążających przeważających okoliczności łagodzące występujące w tej sprawie. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, okazującym rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego oraz elementarnych zasad współżycia społecznego, nie poddający się procesom resocjalizacji, w tym w warunkach izolacji penitencjarnej. Dlatego też dla odpowiedniego unaocznienia zarówno oskarżonemu, jak i społeczeństwu niedopuszczalności tego typu zachowań godzących w dobro rodziny konieczne było wymierzenie B. N. (1) kary pozbawienia wolności. Kara tego rodzaju w wymiarze 8 miesięcy, choć obiektywnie rzecz biorąc dolegliwa, była współmierna do wagi popełnionych dwóch przestępstw. Trzeba przy tym było mieć na uwadze, że z racji przyjętego ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, zaostreniu ulega górna granica zagrożenia karą o połowę. Górna granica zagrożenia ustawowego karą pozbawienia wolności wobec B. N. (1) uległa zatem podwyższeniu z 2 lat pozbawienia wolności do 3 lat pozbawienia wolności. Nie było więc podstaw by zgodzić z się z tezą obrońcy o niewspółmierności tej kary określonej na poziomie 8 miesięcy. Nie jest przy tym bez znaczenia, że za popełnione w przeszłości przestępstwo z art.

<p>209 § 1 kk została oskarżonemu wymierzona kara ograniczenia wolności, a po upływie kilku lat i zaraz po opuszczeniu zakładu karnego, B. N. ponownie dopuścił się tożsamyh rodzajowo przestępstw na szkodę, tym razem aż dwojga swych dzieci. W ten sposób pokazał, że orzeczona wcześniej kara o charakterze wolnościowym nie przyniosła oczekiwanych rezultatów ani wychowawczych ani prewencyjnych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności w wysokości 12 miesięcy poprzez obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności twierdzeń obrońcy co do niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Wymiar tej kary był w pełni dostosowany do wszystkich okoliczności badanej sprawy oraz osoby sprawcy i oczekiwanych celów kary. Wobec tego nie było żadnych powodów dla dokonywania jakiegokolwiek ingerencji w tę część orzeczenia. Odnośnie zgłoszonego wniosku</p>		

ewentualnego to Sąd Okręgowy stwierdził ponadto, iż był chybiony dlatego, że apelujący nie wykazywał nawet aby spełnione były przesłanki procesowe do cofnięcia sprawy do fazy rozpoznawczej przed sądem I instancji w celu ponownego orzekania w zakresie wymiaru kary. W art. 437 § 2 kpk ustawodawca wskazał enumeratywnie trzy rodzaje podstaw do uchylecia orzeczenia i żadna z nich nie zachodzi w tej sprawie.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchYLENIE wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwiężle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) i na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł. Jednocześnie Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zwolnieniem oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Stwierdził brak przesłanek z art. 624 § 1 kpk, uwzględniając przy tym nieuruchomione możliwości zarobkowe podsądnego oraz niewielką sumę należności ciężących na oskarżonym z tytułu tych kosztów (łącznie kwota 200 zł).</p>

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak